NORAKSTS
Lieta Nr.A420649510
A06495-10/36

SPRIEDUMS

Liepājā, 2010.gada 4.augustā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Kudrēviča,

piedaloties pieteicēja *Z.P.* pārstāvei zvērinātam advokātam Aijai Kokalei,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Zemkopības ministrijas pārstāvim *I.Z.* un Valsts meža dienesta pārstāvim *K.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *Z.P.* pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta izdošana, ar kuru pieteicējs tiktu atjaunots Valsts meža dienestā.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Zemkopības ministrijas (turpmāk arī – ministrija) 2010.gada 20.aprīļa lēmumu Nr.7.1-2/6/2010/2055/2 (turpmāk arī – Lēmums) nolemts atstāt negrozītu Valsts meža dienesta (turpmāk arī – dienests) 2010.gada 11.marta rīkojumu Nr.890 „Par valsts civildienesta attiecību izbeigšanos ar *Z.P.*" (turpmāk arī – Rīkojums), savukārt ar kuru saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunktu nolemts 2010.gada 22.martā izbeigt valsts civildienesta attiecības ar Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/ Z.P.*, sakarā ar to, ka *Z.P.* pārejošas darba nespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas (no 2009.gada 2.novembra).

[2] Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā saņemts *Z.P.* pieteikums, kurā lūgts atcelt Lēmumu un uzlikt par pienākumu Zemkopības ministrijai vai Valsts meža dienestam atjaunot *Z.P.* dienestā Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/* un izmaksāt samaksu par darba piespiedu kavējumu pieteicēja vidējās izpeļņas apmērā par laiku no dienas, kad beidzies Zemkopības ministrijas izdotā lēmuma pārsūdzēšanas termiņš līdz atjaunošanai dienestā dienai.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta par labvēlīga administratīvā akta izdošana, ar kuru pieteicējs tiktu atjaunots dienestā Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/*.

Pieteicējs Lēmumu uzskata par nepamatotu un atceļamu, baltoties uz sekojošiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējam ir atbilstoša izglītība, lai pildītu */amats/* pienākumus */mežniecība/*. Pieteicējam ir maģistra grāds meža zinātnē, turklāt zināšanas regulāri papildinātas dažādos kursos. No 1992.gada līdz 2009.gada 1.decembrim, kad ar 2009.gada 30.novembra rīkojumu Nr.336-p pieteicējs iecelts Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/*, pieteicējs pildījis mežziņa amata pienākumus. Lēmumā nav izdarīti lietderības apsvērumi, nav konstatēts, ka pieteicējam trūktu vajadzīgo spēju un nepieciešamās kvalifikācijas amata pienākumu pildīšanai pēc darbnespējas perioda beigām, turklāt nav bijuši iebildumi par pieteicēja darbu.

[2.2] Pieteicējs uzskata, ka dienesta izdotajā administratīvajā aktā norādīta nepareiza tā pārsūdzēšanas kārtība un norāda, ka saskaņā ar Valsts meža dienesta likumā noteikto ģenerāldirektora lēmums uzreiz pārsūdzams tiesā. Tomēr Lēmumā secināts, ka dienesta izdotajā administratīvajā aktā norādīta pareiza pārsūdzēšanas kārtība. Pieteicējs minēto secinājumu uzskata par nepamatotu un līdz ar to Lēmumu par prettiesisku un atceļamu, jo nevienā normatīvajā aktā nav noteikts, ka Valsts meža dienesta ģenerāldirektora pieņemtos lēmumus var pārsūdz tiesā tikai tad, ja tie pieņemti par apstrīdētiem zemāku amatpersonu (struktūrvienību) pieņemtiem lēmumiem, līdz ar to ministrijai nebija pamata pieņemt jebkādu lēmumu par dienesta ģenerāldirektora izdoto rīkojumu.

[2.3] Pieņemot Lēmumu, ministrija ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 67.pantu, kas regulē administratīvā akta formu un sastāvdaļas. Pieteicēja ieskatā dienesta izdotajā administratīvajā aktā nebija ietverti nekādi lietderības apsvērumi. Savukārt Lēmuma punktos [6.3] un [6.4] ir norādīts, ka ministrija atzīst par pamatotiem jau pēc apstrīdēšanas iesnieguma saņemšanas savstarpējā sarakstē ar dienestu sniegtos paskaidrojumus, ka dienests ir izvērtējis lietderību civildienesta attiecību izbeigšanai ar pieteicēju un ka kritiski mazā strādājošo skaita dēļ ilgstoša dienesta pienākumu nepildīšana rada draudus mežniecības kompetencē esošo uzdevumu pienācīgā izpildei un vienlaikus ievērojami palielina citu kolēģu darba apjomu. Ministrija ir atsaukusies 2010.gada 30.marta vēstuli, kuru dienests sagatavojis pēc apstrīdētā 2010.gada 11.marta lēmuma pieņemšanas, tātad šos lietderības apsvērumus ministrija veikusi pēc tam, kad

dienests bija izdevis pieteicējam nelabvēlīgo administratīvo aktu. Turklāt pieteicējs nav iepazīstināts ar minētās vēstules saturu, līdz ar to tās saturs pieteicējam nav saistoša.

Pieteicējs arī uzskata, ka Lēmums ir nelabvēlīgāks par apstrīdēto, jo ministrija ir atsaukusies uz apstākļiem, kas nav minēti apstrīdētajā administratīvajā aktā. Līdz ar to Lēmums neatbilst Administratīvā procesa likuma 81.pant trešās daļas nosacījumiem.

[2.4] Lēmumā ietvertais apgalvojums, ka */amats/* darbnespējas dēļ būtiski tika ietekmēta iestādes darbība, ir nepatiess. Pieteicējs atsevišķus jautājumus risinājis pats, dažas reizes ierodoties darbā. */amats/* tika izveidots no jauna, taču amata aprakstu dienesta ģenerāldirektors ir apstiprinājis tikai 2010.gada 9.aprīlī, līdz ar to */amats/* pienākumi nebija izstrādāti. Amata pienākumi nebija noteikti ne līgumā, ne atsevišķā rīkojumā. Pēc iecelšanas */amats/* pieteicējam bijusi vispārīga saruna ar mežzini par darba pienākumiem, taču pieteicējs netika iepazīstināts ar amata pienākumiem. Līdz ar to pieteicēja darbnespēja nevarēja būtiski ietekmēt iestādes darbu un pretējs pieņēmumu nevar būt par pamatu atbrīvošanai no dienesta. Šādu pieņēmumu neapstiprina arī pierādījumi.

[2.5] Ministrija nepamatoti atsaukusies uz Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 15.maija sprieduma SKA-172/2008 punktu attiecībā uz lietderības apsvērumu nenorādīšanu administratīvajā aktā, jo šajā lietā atšķiras lietas tiesiskie un faktiskie apstākļi. Pieteicēja ieskatā ministrijai bija jāvadās no Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 15.septembra sprieduma lietā SKA-571/2008, kur ietveri secinājumi, ka gadījumā, ja pārejošas darba nespējas dēļ ierēdnis nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem, iestādei ir jālemj par administratīva akta izdošanas nepieciešamību. Judikatūrā nostiprināta atziņa, ka amata pienākumu nepildīšana darbnespējas dēļ ilgāk par četriem mēnešiem pati par sevi nav pietiekams pamats civildienesta attiecību izbeigšanai, un atbrīvošana no amata nav obligātas sekas. Sakarā ar to iestādei tai piešķirtās rīcības brīvības ietvaros bija jāizdara Administratīvā procesa likuma 66.pantā norādītie apsvērumi.

[2.6] Ministrija nepareizi secinājusi, ka nepārtrauktas darbnespējas periods konstatējams no 2009.gada 2.novembra, kad pieteicējs vēl ieņēmis mežziņa amatu. Atbilstoši Valsts meža dienesta 2009.gada 30.novembra rīkojuma 1.1.punktam ar 2009.gada 1.decembri pieteicējs sāka pildīt */amats/* un šī amata nepildīšanas termiņa tecējums sākas ar 1.decembri, līdz ar to četru mēnešu termiņš beidzas 2010.gada 31.martā, taču izdotais administratīvais akts paredz valsts civildienesta attiecības ar viņu izbeigt jau 2010.gada 22.martā. Tādējādi pieteicējs uzskata, ka 2009.gada 30.novembrī tika pārtraukts darbnespējas termiņa tecējums.

[2.7] Ministrija nepareizi secinājusi, ka mežziņa profesionālo pārbaudes testu kārtošana notika ārpus ikdienas mežziņa amata pienākumu pildīšanas un tā nav paredzēta Valsts meža dienesta virsmežniecības mežziņa amata apraksta dienesta pamatpienākumos. Pieteicējs nepiekrīt, ka ierašanās uz 2009.gada 30.novembra mežziņa profesionālo zināšanu pārbaudes testu nav vērtējama ka mežziņa amata pienākumu pildīšana, tādēļ, ka amata apraksta 5.punkta tas nav norādīts ka pamatpienākums. Saskaņā ar amata apraksta 5.32.punkta noteikumiem mežziņa pamatpienākums ir veikt ar virsmežziņa rīkojumiem noteiktos papilduzdevumus. Mežziņa profesionālo zināšanu pārbaudes testu pieteicējs nekārtoja pēc savas iniciatīvas, bet pēc iestādes rīkojuma.

[2.8] Pieteicējs, atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 80.pantā noteikto, uzskata, ka viņam līdz Administratīvā procesa likuma 80.panta ceturtajā daļā un 185.panta ceturtajā daļā noteiktajam termiņam saglabājas tiesības turpināt pildīt Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/* pienākumus, saņemot 2009.gada 30.novembra rīkojumā Nr.226-p noteikto atalgojumu līdz dienai, kad beigsies Zemkopības ministrijas izdotā administratīvā akta pārsūdzības termiņš, proti, līdz 2010.gada 28.maijam.

[3] Ministrija rakstveida paskaidrojumā tiesai pieteicēja prasījumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu, pamatojoties uz turpmāk norādīto.

[3.1] Valsts civildienesta likuma 22.panta 1.punktā noteikts, ka ierēdnim ir vispārīgas tiesības uz pastāvīgu civildienestu, ja šajā likumā nav noteikts citādi. Šie citādie noteikumi definēti šī likuma 41.pantā, tostarp 1.punkta „h" apakšpunktā, kur norādīts, ka valsts civildienesta attiecības izbeidzas, ja ierēdnis ar iestādes vadītāja lēmumu tiek atbrīvots no ierēdņa amata sakarā ar to, ka viņš pārejošas darbnespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas.

[3.2] Ministrija piekrīt, ka lietā nav strīda par pieteicēja profesionālo kvalifikāciju, taču nepiekrīt, ka dienests un */mežniecība/* vadība nav izteikusi iebildumus par viņa darbu, jo saskaņā ar Valsts meža dienesta elektroniski sniegto informāciju pieteicējam tikuši piemēroti disciplinārsodi.

[3.3] Lēmumā pamatoti analizēta Valsts meža dienesta likuma 10.pantā norādītā administratīvo aktu apstrīdēšanas un pārsūdzības kārtība, izvērtējot to kopsakarībā ar Administratīvā procesa likuma 76. panta otrās daļas prasībām.

Pieteicējs nav ņēmis vērā Administratīvā procesa likuma 15.panta devītajā daļā noteikto. Valsts meža dienesta likums ir vecāks speciālais normatīvais akts nekā

Administratīvā procesa likums. Līdz ar to gan dienesta lēmumā, gan ministrijas Lēmumā ir pareizi norādīta administratīvā akta apstrīdēšanas un pārsūdzības kārtība.

[3.4] Pieteicējs nav konkretizējis, kādā veidā Lēmumā izpaužas Administratīvā procesa likuma 67.panta prasību pārkāpums attiecībā uz lietderības apsvērumiem.

Attiecībā uz pieteikumā norādīto Lēmuma 6.3. un 6.4. punktos atspoguļoto informāciju ministrija paskaidro, ka jau no dienesta vēstules nosaukuma redzams, ka ar šo vēstuli pārsūtīts pieteicēja iesniegumu ministrijai un dienests šajā vēstulē sniedzis papildu informāciju un paskaidrojumu, tai skaitā arī par lietderības apsvērumiem, jo tie nebija norādīti dienesta rīkojumā. Nekorekta ir pieteikumā dotā norāde, ka ministrija vērtējusi dienesta vēstulē norādītos lietderības apsvērumus tikai pēc tā rīkojuma izdošanas, jo citādāk tas nebija iespējams, tāpēc, ka ministrija pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu un citu informāciju saņēma tikai pēc dienesta rīkojuma izdošanas. Turklāt pieteicējs nepamatoti ir minējis, ka nav iepazīstināts ar dienesta vēstuli, jo šāda iepazīstināšana nebija nepieciešama, proti, šī vēstule nebija administratīvais akts, kura adresāts būtu pieteicējs, bet ministrijai adresēts dienesta papildu paskaidrojums.

[3.5] Pieteikumā neloģiski norādīts, ka ministrija atsaukusies uz lietas apstākļiem, kas nav minēti dienesta rīkojumā. Ministrija izvērtēja dienesta sniegto papildu informāciju par lietas apstākļiem, tostarp par lietderības apsvērumiem, kuru analizēja, dodot tiem savu vērtējumu.

[3.6] Pieteicējs atsāka darbu */amats/* tikai 2010.gada 30.martā, līdz ar to, pamatojoties uz dienesta 2010.gada 30.marta rīkojumu Nr.911-p „Par 11.03.2010. rīkojuma Nr. 890-p „Par valsts meža dienesta civildienesta attiecību izbeigšanu ar *Z.P.*" darbības apturēšanu", viņa amata aprakstu apstiprināja 2010.gada 9. aprīlī. Pieteicējs ar amata aprakstu tika iepazīstināts 2010.gada 14.aprīlī.

[3.7] Nav pamatots pieteicēja apgalvojums, ka viņa amats nav būtisks un ka viņa ilgstoša prombūtne nevarēja ietekmēt */mežniecība/* darbību. Ja viņa ieņemamais amats nebūtu būtisks, reorganizācijas rezultātā tas būtu likvidēts.

[3.8] Attiecībā uz pieteicēja ierašanos pēc vajadzības darbavietā, lai veiktu amata pienākumus, ministrija paskaidro, ka atbilstoši dienesta sniegtajai informācijai */mežniecība/ /amats/ A.K.* bija informēta par pieteicēja dažām ierašanās reizēm darbavietā, taču viņas nostāja bija noraidoša, neuzskatot viņa rīcību par amata pienākumu pildīšanu.

[3.9] Lēmumā minētajā Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 15.maija spriedumā lietā Nr. SKA-172/2008 noteicošais faktors nav tas, kāda institūcija un kādā jautājumā izdevusi administratīvo aktu, bet būtiski ir tajā dotie secinājumi par lietderības apsvērumiem gadījumā, ja tie nav norādīti administratīvajā aktā. Savukārt ministrijas viedoklis par

pieteicēja norādīto Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 15.septembra spriedumu lietā Nr. SKA-571/2008 atspoguļots Lēmuma 6.1.punktā.

[3.10] Lēmumā detalizēti izvērtēti no visu mežniecību mežziņu ikdienas pienākumu pildīšanas neatkarīgi viņu profesionālo zināšanu pārbaudes testa nepieciešamības iemesli. Ministrija uzskata, ka pieteicējs apzinājās, ka dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecība nevarēja gaidīt, kad viņam beigsies darbnespēja, un viņš varēja paredzēt viņam nelabvēlīgas sekas, atsakoties no mežziņu profesionālo zināšanu pārbaudes testa kārtošanas. Ministrija arī uzskata, ka pieteicējs 2009.gada 30.novembrī nav pildījis savus dienesta pamatpienākumus, tāpēc darbnespējas ilgāk par četriem mēnešiem termiņa tecējums nav bijis pārtraukts.

[3.11] Papildus minētajam ministrija akcentē, ka mežziņu profesionālo zināšanu pārbaudes testā pieteicējs ieguva zemu novērtējumu – tikai 0,5 punktus no 5. Turklāt ministrija uzskata, ka pieteicējs negodprātīgi izmantojis darbnespējas laiku, dodoties medībās 2009.gada 15.decembrī.

[4] Dienests rakstveida paskaidrojumā tiesai pieteicēja prasījumu neatzīst un uzskata par pilnībā noraidāmu. Dienesta norāda, ka pievienojas ministrijas viedoklim, papildus paskaidrojot sekojošo.

[4.1] Dienests norāda, ka pieteicējs ir vairākkārtīgi disciplināri sodīts, līdz ar to pieteicējs ir saņēmis iebildumus no dienesta par amata pienākumu neizpildi neatbilstošas kvalifikācijas un nepietiekamu spēju trūkumu dēļ.

[4.2] Amata apraksta izstrāde aizkavējās dienesta iekšējās struktūras darbības dēļ. Pieteicējs pirms Ziemeļkurzemes virsmežniecības optimizācijas ieņēma mežziņa amatu un organizēja darbu mežniecībā, līdz ar to pārzināja pienākumus, kas bija jāveic viņa pakļautībā esošajām amatpersonām. Turklāt par prioritāti netika uzskatīta amata apraksta izstrāde ierēdnim, kas ilgstoši atrodas darbnespējā. Līdz ar to amata apraksta sagatavošanas laiks nav saistāms ar amata nepieciešamību pēc būtības. Turklāt amata apraksta izstrādes aizkavēšanās nekavēja pieteicējam apzināt un pilnvērtīgi veikt savus amata pienākumus.

[4.3] Dienests atzīst, ka pieteicējs dažas reizes darbnespējas laikā ieradies darbā, tomēr šāda ierašanās darbā bijusi vairāk saistīta ar viņa sievas – */amats/ V.P.* pavadīšanu uz darbu. Darba vietā pieteicējs darbnespējas laikā nav atradies ilgstoši un aktīvi piedalījies darba pienākumu veikšanā, mežzine viņu nav pielaidusi pie amata pienākumu pildīšanas, un līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs darbnespējas laikā pilntiesīgi veicis amata pienākumus. Savukārt darba jautājumu kārtošana pa

telefonu bieži vien uzskatāma par atbildīga ierēdņa morālo pienākumu arī ārpus darba laika risināt jautājumus, kas ir ierēdņa ekskluzīvā kompetencē, tomēr tā nav uzskatāma par obligātu pienākumu. Šāda rīcība vairāk balstījusies uz pieteicēja labas gribas izpausmi, nevis uzskatāma par amata pienākumu pildīšanu.

[5] Pieteicēja pārstāve tiesas sēdē uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tiem argumentiem, kuri ir norādīti pieteikumā.

Papildus norādīja, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, ka pieteicēja slimība ietekmējusi dienesta darbu. Minēto faktu var apliecināt pieteicēja darba kolēģi – mežzinis un mežsargi.

Pieteicēja darbnespējas laikā viņa darba pienākumus uzdeva pildīt */amats/ V.P.* Par papildus pienākumu veikšanu *V.P.* saņēma 20% piemaksu. Valsts guva ietaupījumu, jo no algu fonda, par pieteicēja darbu veikšanu, bija jāmaksā tikai 20% apmērā. Arguments, ka tika apgrūtināti citi darbinieki nav apstiprinājies, jo nav pierādījumi, ka *V.P.* nespētu tikt galā ar darba apjomu un lūgtu uzticēt šīs funkcijas citam ierēdnim. Pieņemot lēmumu lietderības apsvērumi netika izdarīti.

Pieteicējs arī ir norādījis, ka pildījis */amats/* pienākumus, apzinoties, ka joma ir svarīga un atbildīga pats ieradās darbā un kārtoja lietas saistībā ar medību jomu. Pieteicējs sadarbojās ar mežsargiem un veica ikdienas pienākumus.

Pieteicējam šis amats ir dzīves veids, jo viņš ir profesionālis savā jomā un ir ieguvis maģistra grādu medniecībā. Pārējie ierēdņi paļāvās uz viņu, ka var uzdot jautājumus par medību jomu un darbs netika kavēts.

Par atbildētāju argumentu, ka darbinieku skaits tika samazināts un tāpēc pārējie ierēdņi nespēja papildus veikt pieteicēja pienākumus, neatbilst patiesībai, un ministrija ir iesniegusi pierādījumus, kas pierāda pretējo. Lietas lapās Nr.63-64 ir dienesta amatu saraksts – mežzinis, mežziņa vietnieks, vecākais referents, vecākais inspektors un mežsargs. Salīdzinot darba laika uzskaites tabeles, tad ir redzams, ka pirms reorganizācijas mežniecībā strādāja 3 cilvēki, bet pēc reorganizācijas jau 5 cilvēki. Līdz reorganizācijai dienests */mežniecība/* nodarbināja *P.* un *B.*, pārējie bija mežsargi. Pēc reorganizācijas nodarbināja 5 cilvēkus bez mežsargiem. Nav pamatots pieteicēju arguments, ka tika samazināts darbinieku skaits un līdz ar to tiktu apgrūtināti citi darbinieki.

[6] Ministrijas pārstāvis tiesas sēdē pieteicēja prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā sniegtajiem argumentiem.

Papildus paskaidrojot, ka Valsts civildienesta likuma norma nepaužˇ, ka persona noteikti būtu jāatbrīvo no dienesta, taču šajā gadījumā dienests ir vērtējis, vai darbinieks ir tik vērtīgs, lai viņu neatlaistu no dienesta. Dienests apšaubīja pieteicēja godprātību pret amata pienākumiem, to, cik daudz apsvērumiem ir jābūt, neviens nav noteicis.

Ministrijas ieskatā nevar būt tā, ka pieteicējs darbnespējas laikā pildīja pilnvērtīgi darbu, jo gadījumā, ja persona ierodas darbā un paveic aktuālākos darbus un daļu funkcijas pilda sieva vai cita persona, tad tas nenozīmē, ka viņš pilnvērtīgi pildīja amata pienākumus. No liecībām ir secināms, ka apgaitas nebija tiek biežas. Ja viņam ir tika specifiskas zināšanas, tad ministrija apšauba, ka kolēģi spēja viņu aizvietot.

[7] Dienesta pārstāvis tiesas sēdē pieteicēja prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā sniegtajiem argumentiem.

Papildus paskaidrojot, ka dienests lietderības apsvērumus ministrijai norādīja vēlāk, nenozīmē, ka tajā brīdī dienests tos neizdarīja. Lietas apstākļi bija zināmi un nebija tā, ka vienkārši tika paņemts cilvēks un rakstīts rīkojums. Bija incidents un tika izmeklēti faktiskie apstākļi. Apstākļi, kas pastāvēja mežniecībā bija zināmi un tāpēc dienests attiecīgi rīkojās.

Turklāt pieteicēja viedoklis, ka administratīvais akts nebija jāizdod obligāti, nedod pamatu akta atcelšanai, tas ir tikai viens no argumentiem. Lietas apstākļus izvērtējot, arī ministrija nolēma, ka administratīvais akts ir jāizdod obligāti.

Dienesta pārstāvis nevarēja precizēt kādi tieši darbi netika paveikti pieteicēja slimības laikā, jo viņš nav tiešais vadītājs, lai varētu to pateikt, bet šo informāciju sniedza virsmežzinis, ka pieteicējs ilgstoši slimo, tad bija kādas problēmas. Mežniecības darbiniekiem ir noteikts nenormētais darba laiks, jo ir jābūt izbraukumos pa nakti, jāveic medību tiesiskuma pārbaudes. Iespējams persona nevar ierasties darbā, jo iepriekšējā naktī ir bijis pārbaudēs. Mežniecības darbiniekiem ir jāizskata arī iesniegumi. Tā kā inspektori ir maz palikuši, tad darbus ir grūti veikt, jo to ir daudz. Viena struktūrvienība apkalpo arī citu teritoriju. Darba apjoms ir plašs, kas katrai personai tieši ir jāveic un kas netika paveikts nav zināms.

Dienests uzskata, ka pirms Rīkojuma sagatavošanas tika noskaidrots pieteicēja viedoklis, jo viņa dzīvesbiedre ir uz vietas un komunicēja ar vadību. Nebija tāda situācija, ka cilvēks atlaists pašam nezinot.

Vienlaikus dienesta pārstāvis paskaidroja, ka disciplinārlietas materiāli tika pievienoti lietā, lai tiesai būtu pilna informācija par *Z.P.* Dienests neapgalvo, ka no tā būtu jāizdara kādi secinājumi.

[8] Uz tiesas sēdi tika izsaukti un nopratināti liecinieki: *A.K.*, *T.S.*, *D.G.*.

[8.1] Tiesas sēdē lieciniece *A.K.* liecināja, ka strādā */mežniecība/ /amats/* no 2009.gada 1.decembra. Norādīja, ka nekad nav teikusi, ka pieteicējs darbnespējas laikā ieradās uz darbu, lai pavadītu sievu, kā to apgalvoja dienesta pārstāvis *K.S.* paskaidrojumos. *A.K.* paskaidroja, ka pieteicējs ieradās darbā, lai palīdzētu sievai *V.P.* medību jautājumos, savukārt pārējos darbus veica pati *V.P.* *A.K.* liecināja, ka visā kopumā neizjuta, ka būtu, kas nepadarīts no darbiem, arī pretenzijas no virsmežniecības puses nebija. Kā arī ar medību sezonas noslēguma atskaišu sagatavošanu nebija kavēšanās. Attiecībā uz pieteicēja slimošanu, *A.K.* liecināja, ka viņas rīcībā esošās informācijas pieteicējs ir izslimojis ērču encefalītu, kas ir profesionālā slimība, un no tā laika pa retam uzplaiksnīja slimības pazīmes. Varēja redzēt, ka pieteicējam patiešām bija slikti. Pieteicējs darbā bija atsaucīgs, ar inspektoru viņam bija labas attiecības, palīdzēja viens otram. Neviens */mežniecība/* nezināja, ka izdos Rīkojumu par pieteicēja atlaišanu, turklāt tas notika strauji un netika brīdināts, ka tāds tiks izdots. Ja */mežniecība/* būtu informēti par Rīkojumu, tad brīdinātu pieteicēju, ka jau ir pagājuši 4 mēneši. Savukārt par virsmežziņa 2010.gada 4.marta vēstuli ģenerāldirektoram, kurā norāda, ka *Z.P.* jau ilgstoši slimo un lūdz risināt jautājumu par atbrīvošanu no dienesta, *A.K.* nav zinājusi, uz */mežniecība/* šāda vēstule nav atnākusi, un, ja par tādu zinātu, garām to nepalaistu. *A.K.* ieskatā pieteicējs bija atbilstošs savam darbam pienākumus pildīja ļoti labi, ar kolektīvu labi kontakti, kontrolēja medības, dokumenti vienmēr bija kārtībā. Kā darbinieks, viņš */mežniecība/* ļoti pietrūkst, nevar bez viņa iztikt, jo ir tāda problēma, ka nav neviena, kas dotos izbraukumos uz medībām, nav tīri fiziski, jo viņš medības pārbaudīja uz vietas, jo pieteicējs zināja, kur notiek medības un labi pārzināja medību platības, savukārt pārējie darbinieki šīs vietas nepārzina. */mežniecība/* atšķirībā no citām mežniecībām ir atbalsta mežniecība, kurā var iesniegt dokumentus no visa rajona, tad tos pieņemam un nosūtam pēc piekritības, tāpēc */mežniecība/* darbinieku skaits tika palielināts.

[8.2] Tiesas sēdē liecinieks *T.S.* liecināja, ka strādā */mežniecība/ /amats/* no 2006.gada. Laika periodā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gadam */mežniecība/ T.S.* redzēja pieteicēju. Pēc reorganizācijas *Z.P.* vadīja sapulci, kurā teica, ka tagad ir jauna priekšniece un deva viņai vārdu. Tika koriģētas apgaitas robežas. Iegriežos

/mežniecība/ reizi nedēļā *T.S.* tur viņu vienmēr ir sastapis. Pieteicējs pildīja savus amata pienākumus - zvanīja, deva uzdevumus un rīkojumus, kā arī izskatīja medību dokumentus un veda dzīvnieku uzskaiti. Pieteicējs saslima no profesionālās slimības – ērču encefalīta, kā arī viņa veselību ietekmēja, kā arī visus darbiniekus, veiktās reformas, jo liela nervu slodze tad bija. Pieteicēja slimība nav kavējusi pildīt lieciniekam *T.S.* pienākumus medību jomā, jo patstāvīgi sazinājās pa telefonu. Pēc *Z.P.* medību joma bija pamesta novārtā, jo neviena speciālista nebija, kas veiktu tādu kontroli kā pieteicējs. Pieteicējam bija labas attiecības ar visiem darba kolēģiem,
nekas nav dzirdēts, ka būtu kādi nepadarīti darbi pieteicēja darbnespējas laikā. Pieteicējs bija kompetents gan dokumentāros darbos, gan reālās pārbaudes, jo visur orientējās.

[8.3] Tiesas sēdē lieciniece *D.G.* liecināja, ka strādā */mežniecība/ /amats/ /apgaita/*. */mežniecība/* kantoris ir liecinieces *D.G.* apgaitā, tāpēc bieži tur iebrauca sakārtot dokumentus. Laika periodā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gadam */mežniecība/ D.G.* redzēja pieteicēju. Mežniecībā pieteicējs pārsvarā atbilda par medību jomu. Viņam bija medību papīri un iecirkņi, *D.G.* vērsās pie viņa tādos jautājumos. Slimības laikā pie viņa bija *D.G.* dzīvnieku uzskaite un kad izsauca, tad pēc kārtas sauca iekšā mežsargus un teica, kas ir jādara. Sarunas notika gan kantorī, gan pa telefonu. Kad *D.G.* aizbrauca */mežniecība/*, tad parasti pieteicējs bija savā kabinetā. Par *Z.P.* veselības stāvokli lieciniece *D.G.* nebija informēta. Zināja, ka pieteicējs ir slims, viņam sāpēja kājas, dažreiz galva, cik zina, tad tā viņam ir hroniska kaite. *Z.P.* slimības laikā medību joma netika atstāta novārtā, lieciniece *D.G.* neizjuta, ka pieteicēja iztrūkst, jo viņš ar medībām darīja visu, kas ir vajadzīgs, visu turēja līnijā par medībām.

Motīvu daļa

[9] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par sekojošo:

- vai Rīkojumā ir pareizi norādīta pārsūdzēšanas kārtība un vai ministrija bija kompetenta izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu;

- vai Lēmumā pamatoti konstatēts, ka pieteicējs pārejošas darbnespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas;

- vai Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunkts paredz obligātā administratīvā akta vai izdošanas izvēles (rīcības brīvību) administratīvā akta izdošanu;

- vai Lēmumā un Rīkojumā ir veikti lietderības apsvērumi un vai tiem ir leģitīms mērķis.

Līdz ar to, izlemjot jautājumus par lietā pastāvošajiem strīdiem, tiesai, pamatojoties uz secināto, ir jāizvērtē, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi.

[10] Tiesa lietā konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[10.1] Ar Valsts meža dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības virsmežziņa 2009.gada 28.oktobrī izdoto Brīdinājumu Nr. 4-8/1039 brīdina pieteicēju par strukturālajām izmaiņām un iespējams valsts civildienesta attiecību izbeigšanu no 2009.gada 30.novembra, vienlaikus norādot, ka iespēju robežās pieteicējam tiks piedāvāts mežziņa amats vai cits amats kādā no pašreiz esošajām vai apvienotajām mežniecībām. Pieteicējs ar brīdinājumu ir iepazinies 2009.gada 29.oktobrī *(lietas 47.lapa).*

[10.2] Sakarā ar darbnespēju pieteicējs ir atbrīvots no darba sākot no 2009.gada 2.novembra līdz 9.novembrim, izsniegta Darbnespējas lapa A-155. 2009.gada 10.novembrī darbnespējas lapa pagarināta līdz 2009.gada 11.novembrim *(lietas 77.lapa).*

2009.gada 12.novembrī pieteicējam tiek pagarināta atbrīvošana no darba, sakarā ar darbnespēju līdz 2009.gada 30.novembrim, izrakstīta Darbnespējas lapa Nr.887 *(lietas 78.lapa).*

2009.gada 1.decembrī pieteicējam tiek pagarināta atbrīvošana no darba, sakarā ar darbnespēju līdz 2009.gada 31.decembrim, izrakstīta Darbnespējas lapa Nr.967 *(lietas 79.lapa).*

2010.gada 1.janvārī pieteicējam tiek pagarināta atbrīvošana no darba, sakarā ar darbnespēju līdz 2010.gada 31.janvārim, izrakstīta Darbnespējas lapa Nr.1071 *(lietas 80.lapa).*

2010.gada 1.februārī pieteicējam tiek pagarināta atbrīvošana no darba, sakarā ar darbnespēju līdz 2010.gada 9.martam, izrakstīta Darbnespējas lapa Nr.92 *(lietas 81.lapa).*

2010.gada 10.martā pieteicējam tiek pagarināta atbrīvošana no darba, sakarā ar darbnespēju līdz 2010.gada 29.martam, izrakstīta Darbnespējas lapa Nr.220, norādīts, ka jāstājas darbā no 2010.gada 30.marta. Informācijā darba devējam norādīts, ka SIA „*/Nosaukums/*" ārsts *H.A.* apstiprina, ka darbinieks darbnespējas laikā neieradās darbā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 29.marta *(lietas 82.lapa).*

[10.3] Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/* Darba laika uzskaites tabulā par 2009.gada novembri, decembri, 2010.gada janvāri, februāri un martu atzīmēts, ka pieteicējam no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 29.martam ieskaitot bija pārejošā darbnespēja *(lietas 83.-89.lapa).*

[10.4] 2009.gada 3.novembrī pieteicējs iesniedza Ziemeļkurzemes virsmežniecības virsmežzinim lūgumu, kurā norādot, ka viņam ir problēmas ar veselību un no 2009.gada 2.novembra atrodas slimnīcā, tādējādi lūdz neieskaitīt darba uzteikuma termiņā pārejošas darbnespējas laiku *(lietas 48.lapa).*

[10.5] Ar Valsts meža dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības virsmežziņa 2009.gada 3.novembra rīkojumu Nr.126 nolemts uzdot veikt mežniecību amatpersonu (mežiņu, mežziņu vietnieku un mežsargu) novērtēšanu laika posmā no 2009.gada 9.novembra līdz 19.novembrim *(lietas 29.lapa).*

[10.6] 2009.gada 24.novembrī pieteicējs iesniedza Ziemeļkurzemes virsmežniecības virsmežzinim lūgumu atļaut viņam kārtot mežziņu profesionālo zināšanu pārbaudes testu pieteicējam vēlamā laikā 2009.gada 30.novembrī pulksten 13:00 *(lietas 49.lapa).*

Pamatojoties uz minēto pieteicēja iesniegumu dienesta komisijas priekšsēdētājs 2009.gada 26.novembra vēstulē Nr.4.8/1388 uzaicina pieteicēju kārtot mežziņu profesionālo zināšanu pārbaudes testu pieteicējam vēlamā laikā *(lietas 23.lapa).*

[10.7] 2009.gada 30.novenbrī pieteicējs kārtoja mežziņu profesionālo zināšanu pārbaudes testu, tika sastādīts vērtēšanas komisijas protokols Nr.5. Profesionālo zināšanu pārbaudē uz mežziņa amatu pieteicējs ieguva 0,5 punktus no 5 maksimāli iespējamiem un kopējā vērtējumā – 17,1 punktus *(lietas 50.-59.lapa).*

[10.8] 2009.gada 30.novembrī pieteicējs tiek iepazīstināts ar piedāvājumu ieņemt ierēdņa amatu – */mežniecība/ /amats/*. Minētajam piedāvājumam pieteicējs nepiekrita *(lietas 60.lapa).*

[10.9] 2009.gada 30.novembrī pieteicējs tiek iepazīstināts ar piedāvājumu ieņemt ierēdņa amatu – */mežniecība/ /amats/*. Minētajam piedāvājumam pieteicējs piekrita *(lietas 61.lapa).*

[10.10] Ar Valsts meža dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības virsmežziņa 2009.gada 30.novembra rīkojumu Nr.336-p nolemts iecelt pieteicēju */mežniecība/ /amats/* ar 2009.gada 1.decembri *(lietas 24.lapa).*

[10.11] Ar Valsts meža dienesta 2010.gada 11.marta rīkojumu Nr.890 „Par valsts civildienesta attiecību izbeigšanos ar *Z.P.*" nolemts saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunktu nolemts 2010.gada 22.martā

izbeigt valsts civildienesta attiecības ar Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/ Z.P.,* sakarā ar to, ka *Z.P.* pārejošas darba nespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas (no 2009.gada 2.novembra) *(lietas 25.lapa).*

[10.12] Nepiekrītot dienesta rīkojumam pieteicējs to apstrīdēja *(lietas 65.-68.lapa).*

[10.13] Sarakstē starp dienestu un ministriju, t.i., 2010.gada 30.marta vēstulē Nr.1-20/P-26, dienests nosūtot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, norāda apstrīdētā rīkojuma pamatojumu.

Dienests norāda, ka lietderības apsvērumu izdarīšanas nepieciešamība, izbeidzot valsts civildienesta attiecības ar ierēdni, tai skaitā, kurš atradies darbnespējā ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas, ir kritiski izvērtējama, neskatoties uz pieteicēja sūdzībā minētā Augstākās tiesas Senāta spriedumā izdarītajiem secinājumiem. Dienests uzskatīja, ka likumdevējs ir izvērtējis attiecību izbeigšanai pamatus, ietverot iespēju iestādei izmantot rīcības brīvību, nepieciešamības gadījumā turpinot civildienesta attiecības ar ierēdni, kuram ir sasniegts valsts noteiktais pensijas vecums. Pārāk liela rīcības brīvība dienesta attiecību izbeigšanai valsts iestādē var neveicināt līdztiesīgu attieksmes piemērošanu pret visiem ierēdņiem.

Dienests norāda, ka pieņemot rīkojumu ir ņēmis vērā esošos apstākļus, izvērtējot lietderību civildienesta attiecību izbeigšanai. Ilgstoša pieteicēja amata pienākuma nepildīšana rada draudus mežniecībai piekrītošo uzdevumu pilnvērtīgai izpildei, kā arī vienlaikus ievērojami palielina citu ierēdņu darba apjomu.

Vienlaikus dienests uzskata, ka pieteicēja atrašanās darbnespējas prombūtnē nav bijusi godīga, jo darbnespējas laikā pieteicējs piedalījās medībās *(lietas 69.lapa).*

[10.14] Sarakstē starp dienestu un ministriju, t.i., 2010.gada 7.aprīļa vēstulē Nr.1-20/P-26, dienests nosūta ministrija medību pārskatu, no kuras izriet, ka pieteicējs 2009.gada 15.decembrī ir piedalījies medībās *(lietas 71.lapa).*

Vienlaikus paskaidro, ka pieteicēja ierašanās uz mežziņu profesionālo pārbaudījuma kārtošanu nav uzskatāma par amata pienākuma pildīšanu, jo pārbaudījuma kārtošana nav ietvērusi amata pienākuma pildīšanu *(lietas 70.lapa).*

[10.15] Ar Zemkopības ministrijas 2010.gada 20.aprīļa lēmumu Nr.7.1-2/6/2010/2055/2 nolemts atstāt negrozītu Valsts meža dienesta 2010.gada 11.marta rīkojumu Nr.890 „Par valsts civildienesta attiecību izbeigšanos ar *Z.P.*" *(lietas 16.-22.lapa).*

[11] Tiesa vērtē, vai Rīkojumā ir pareizi norādīta pārsūdzēšanas kārtība un vai ministrija bija kompetenta izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu.

[11.1] Valsts meža dienesta nolikuma 13.punkts noteic, ka dienesta izdotos administratīvos aktus un darbinieku faktisko rīcību privātpersona var apstrīdēt un pārsūdzēt *Valsts meža dienesta likumā un Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā*.

Saskaņā ar Valsts meža dienesta likuma III nodaļas „Dienesta amatpersonu lēmumu izpilde un to apstrīdēšanas kārtība" 9.pantu dienesta amatpersonu pieņemtie lēmumi un dotie norādījumi likumā noteiktās kompetences ietvaros ir obligāti Dienesta kontrolei un uzraudzībai pakļautajām juridiskajām un fiziskajām personām, kuras nodarbojas ar meža apsaimniekošanu, meža izstrādi, kokmateriālu transportēšanu un rekreācijas pasākumu veikšanu mežā, medībām vai medījamo savvaļas dzīvnieku turēšanu nebrīvē.

Minētā likuma 10.pants noteic, ka dienesta amatpersonu pieņemtos lēmumus *(izņemot lēmumus par administratīvo sodu uzlikšanu, kas pārsūdzami likumā noteiktajā kārtībā)* un izdotos rīkojumus var apstrīdēt rakstveidā 30 kalendāra dienu laikā pēc šo lēmumu vai rīkojumu saņemšanas šādā kārtībā:

1) Dienesta teritoriālo struktūrvienību amatpersonu pieņemtie lēmumi un izdotie rīkojumi apstrīdami attiecīgās teritoriālās struktūrvienības vadītājam (virsmežzinim, direktoram);

2) Dienesta teritoriālo struktūrvienību vadītāju (virsmežziņu, direktoru) pieņemtie lēmumi un izdotie rīkojumi apstrīdami ģenerāldirektoram;

3) ģenerāldirektora pieņemtie lēmumi un izdotie rīkojumi pārsūdzami tiesā.

Interpretējot citētās tiesību normas savstarpējā kopsakarībā, tiesa secina, ka Valsts meža dienesta likuma III nodaļā ir norādīta to lēmumu izpilde un apstrīdēšanas kārtība, kas ir obligāta uzraudzībai pakļautajām juridiskajām un fiziskajām personām, kuras nodarbojas ar meža apsaimniekošanu, meža izstrādi, kokmateriālu transportēšanu un rekreācijas pasākumu veikšanu mežā, medībām vai medījamo savvaļas dzīvnieku turēšanu nebrīvē. Tātad Valsts meža dienesta likuma 10.pantā noteiktā apstrīdēšanas kārtība ir paredzēta tiem rīkojumiem un lēmumiem, kas pieņemti saistībā ar uzraudzībai pakļautajām juridiskajām un fiziskajām personām.

Pamatojoties uz minēto, tiesa secina, ka Valsts meža dienesta likums nenoteic apstrīdēšanas kārtību tiem rīkojumiem un lēmumiem, kas pieņemti par amatpersonas atvaļināšanu no dienesta.

[11.2] Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) 3.panta pirmā un otrā daļai noteic, ka šo likumu piemēro administratīvajā procesā iestādē, ciktāl citu likumu speciālajās tiesību normās nav noteikta cita kārtība. Administratīvais process tiesā notiek saskaņā ar šo likumu. Ja cita likuma speciālā tiesību norma nosaka citu kārtību, kas nav pretrunā ar šā likuma pamatmērķiem un principiem, administratīvajā procesā tiesā piemēro cita likuma speciālo tiesību normu.

Tātad, atbilstoši APL noteiktajam nosacījumam tiesa pārbauda, vai cita likuma speciālajā tiesību normā nav noteikta cita kārtība, kādā var pārsūdzēt Rīkojumu.

Valsts civildienesta likuma 2.panta pirmā daļa noteic, ka šis likums nosaka valsts civildienesta ierēdņa amata pretendentam izvirzāmās obligātās prasības, *iecelšanu ierēdņa amatā un atbrīvošanu no ierēdņa amata*, ierēdņa pienākumus, tiesības, dienesta gaitu un vadību vispārējā valsts civildienestā.

Atbilstoši Valsts civildienesta likuma 4.panta pirmās daļas 1.punktu iestādes (tiešās valsts pārvaldes iestāde) *kontrolē* šā likuma un citu ar valsts civildienesta jomu saistīto normatīvo aktu piemērošanu iestādes padotībā esošo ierēdņu darbībā, tai skaitā: atceļ padotībā esošo ierēdņu lēmumus valsts civildienesta jomā un uzdod tiem novērts konstatētos pārkāpumus. Savukārt šī likuma 41.pants noteic kādos gadījumos valsts civildienesta attiecības var izbeigties.

Ievērojot minēto, secināms, ka Valsts civildienesta likumā nav noteikta konkrēta vai cita kārtība kādā var pārsūdzēt rīkojumu vai lēmumu par ierēdņa atbrīvošanu no amata, līdz ar to konkrētajā gadījumā Rīkojuma apstrīdēšanas kārtību noteic APL normas.

Saskaņā ar APL 76.panta otro un trešo daļu administratīvo aktu var apstrīdēt padotības kārtībā augstākā iestādē. Likumā vai Ministru kabineta noteikumos var būt noteikta cita iestāde, kurā attiecīgo administratīvo aktu var apstrīdēt. Ja tādas nav vai tā ir Ministru kabinets, administratīvo aktu uzreiz var pārsūdzēt tiesā.

Tādējādi konkrētajā gadījumā Rīkojumā bija pareizi norādīta pārsūdzēšanas kārtība, proti, to varēja apstrīdēt padotības kārtībā augstākā iestādē.

Atbilstoši Valsts meža dienesta likuma 1.panta pirmajai daļai Valsts meža dienests ir zemkopības ministra *padotībā esoša valsts pārvaldes iestāde*, kas atbild par meža politikas realizāciju visā Latvijas teritorijā, uzrauga normatīvo aktu ievērošanu, realizē atbalsta programmas ilgtspējīgas mežsaimniecības nodrošināšanai.

Zemkopības ministrijas nolikuma (turpmāk arī – Nolikums) 1.punkts noteic, ka zemkopības ministrija (turpmāk – ministrija) ir *vadošā valsts pārvaldes iestāde* lauksaimniecības, *meža* un zivsaimniecības *nozarēs*. Nolikuma 3.punkts noteic, ka

ministrija ir augstākā iestāde ministrijas padotībā esošajām valsts pārvaldes iestādēm. Savukārt 18.punktā noteikts, ka ministrijas darbības tiesiskumu nodrošina valsts sekretārs. Valsts sekretārs ir atbildīgs par pārvaldes lēmumu pārbaudes sistēmas izveidošanu un darbību. Atbilstoši Nolikuma 19., 20 un 21.punktam valsts sekretāram ir tiesības atcelt ministrijas pārvaldes amatpersonu lēmumus un iekšējos normatīvos aktus. *Valsts sekretārs pieņem lēmumu par privātpersonas apstrīdēto ministrijas pārvaldes amatpersonas izdoto administratīvo aktu vai pārvaldes amatpersonas un darbinieka faktisko rīcību, ja ārējos normatīvajos aktos nav noteikts citādi.* Valsts sekretāra izdotos administratīvos aktus un faktisko rīcību privātpersona var pārsūdzēt tiesā.

No minētā secināms, ka ministrija ir dienesta augstākā iestāde un ministrijas valsts sekretārs pieņem lēmumu par privātpersonas apstrīdēto ministrijas pārvaldes amatpersonas izdoto administratīvo aktu, ja ārējos normatīvajos aktos nav noteikts citādi. Kā jau iepriekš tiesa secināja, ārējos normatīvajos aktos nav noteikta cita apstrīdēšanas kārtība saistībā ar ierēdņa atbrīvošanu no amata, tādējādi apstrīdēšanas kārtību noteic APL, un pamatojoties uz minēto, tiesa atzīst, ka ministrijas kompetencē bija izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu.

[11.3] Vienlaikus tiesa vērš dienesta uzmanību saistībā ar 2010.gada 26.jūlijā iesniegtajiem tiesā rakstveida paskaidrojumiem par apstrīdēšanas kārtību *(lietas 133.-134.lapa)*, un konkrēti. Tiesu lēmumi dienesta norādītajās lietās ir saistīti ar pārsūdzēšanas kārtību par disciplinārsoda piemērošanu ierēdnim, līdz ar to nav piemērojami šajā lietā, kurā apstrīdēšanas kārtība ir saistībā ar ierēdņa atbrīvošanu no amata. Kā arī nepamatota ir dienesta atsauce uz Valsts civildienesta likuma 9.panta septītajā daļā noteikto, jo minētā tiesību norma regulē pretendenta uz ierēdņa amata tiesības un lēmumu apstrīdēšanas kārtību saistībā ar to.

Bez tam tiesa norāda, ka ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 19.jūlija lēmumu netika izlemts strīds pēc būtības par Rīkojuma pārsūdzēšanas kārtību un par ministrijas kompetenci izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu, bet gan konstatēts, ka tiesai ir jāatjauno tiesvedību administratīvajā lietā Nr.A420649510, jo nav veiktas visas procesuālās darbības, lai varētu pieņemt galējo tiesas nolēmumu šajā lietā.

[12] Ņemot vērā [11.1]-[11.2] punktā minēto, ka Rīkojumā bija pareizi norādīta pārsūdzēšanas kārtību un ministrijas bija kompetenta izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu, tiesa norāda, ka tiesai vairs nepastāv pamata lemt par pieteicēja prasījumiem par Rīkojuma pārsūdzēšanas procesuālā termiņa atjaunošanu un Rīkojuma atcelšanu, jo

saskaņā ar APL noteikto konkrētajā lietā Rīkojuma apstrīdēšana ir sākotnējās administratīvās lietas turpinājums. Šajā administratīvajā lietā sākotnējais lēmums – Rīkojums savu galīgo noformējumu ir ieguvis ministrijas 2010.gada 20.aprīļa lēmumā Nr.7.1-2/6/2010/2055/2, kas saskaņā ar APL 81.panta noteikumiem kā galīgais lēmums ir pārsūdzams tiesā.

[13] Tiesa vērtē, vai Lēmumā pamatoti konstatēts, ka pieteicējs pārejošas darbnespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas.

[13.1] Pieteicējs uzskata, ka ministrija ir nepareizi secinājusi, ka nepārtrauktas darbnespējas periods konstatējams no 2009.gada 2.novembra, kad pieteicējs vēl ieņēmis */amats/*. Ar 2009.gada 1.decembri pieteicējs sāka pildīt */amats/* un šī amata nepildīšanas termiņa tecējums sākas ar 2009.gad 1.decembri, līdz ar to četru mēnešu termiņš beidzas 2010.gada 31.martā, savukārt izdotais administratīvais akts paredz valsts civildienesta attiecības ar pieteicēju izbeigt 2010.gada 22.martā. Tādējādi pieteicējs uzskata, ka 2009.gada 30.novembrī tika pārtraukts darbnespējas termiņa tecējums.

[13.2] Kā jau iepriekš tiesa konstatēja *(skat. [10.2]punktu)*, pieteicējs sākot no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 29.martam atradās pārejošā darbnespējā, sakarā ar ko tika atbrīvots no ierēdņa darba pienākuma pildīšanas šajā laika posmā. Minēto apstiprina Darbnespējas lapa Nr.220, kurā SIA „*/Nosaukums/*" ārsts *H.A.* apstiprina, ka pieteicējs darbnespējas laikā neieradās darbā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 29.marta *(lietas 82.lapa)*. Lietā nav informācijas par to, ka izsniegto pieteicējam Darba nespējas lapu patiesumu, par laika periodu no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 29.martam, būtu kāds apstrīdējis likuma noteiktajā kārtībā un tās būtu atzītas par spēkā neesošām. Tādējādi tiesai nav pamata apšaubīt norādīto informāciju minētajās [10.2]punktā Darba nespējas lapās par pieteicēja pārejošo darbnespēju.

Līdz ar to tiesa konstatē, ka pieteicēja pārejošā darbnespēja bija vairāk nekā četrus mēnešus.

[13.3] Tiesa, izskatot lietā pastāvošo strīdu, vērtē, kādā veidā ir skaitāma pārejošas darbnespējas periods, t.i., kopumā, vai no konkrēta amata pildīšanas laika.

Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunkts noteic, ka valsts civildienesta attiecības izbeidzas, ja ierēdnis ar iestādes vadītāja, iestādes vadītājs ar ministra, bet Valsts kancelejas direktors ar Ministru prezidenta lēmumu tiek atbrīvots no ierēdņa amata sakarā ar to, ka viņš pārejošas darbnespējas dēļ *nav pildījis amata pienākumus* ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas.

Tiesa, interpretējot likumdevēja ietverto jēgu citētajā tiesību normā, t.i., tajā ietvertā nozīme ir vispārēja – ierēdnis nav pildījis amata pienākumus, vai arī konkrēta – ierēdnis nav pildījis amatu iestādē atbilstoši amatā veicamajiem pienākumiem, kurā viņš tika iecelts ar iestādes vadītāja rīkojumu, secina, ka Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunktā ietvertā jēga „nav pildījis amata pienākumus" ir vispārēja, plašā nozīmē, proti, ierēdnis nav pildījis darbu iestādē. Pie minētā secinājumu tiesa nonākusi kopsakarībā ar Valsts civildienesta likuma 37.pantā noteikto, t.i., sabiedrības interesēs, kā arī ierēdņa kvalifikācijas izaugsmes veicināšanai, ierēdni var pārcelt jebkurā citā ierēdņa amatā, uz noteiktu vai nenoteiktu laiku, tajā pašā vai citā iestādē. Tātad likumdevējs ir noteicis, ka valsts civildienesta attiecību laikā ierēdni var pārcelt citā amatā, t.i., paredzēta ierēdņu rotācija, lai nodrošinātu labu pārvaldību un ierēdņa kvalifikācijas izaugsmi. Līdz ar to secināms, ka minētā likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunktā ietvertā nozīme ir vispārēja, proti, ierēdnis nav pildījis amata pienākumus, kurus uz to brīdi iestāde viņam ir uzticējusi pildīt.

Pamatojoties uz secināto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs pārejošas darbnespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas, līdz ar to ir tiesa pieteicēja iepriekš minētos argumentus atzīst par nepamatotiem.

[14] Tiesa vērtē, vai Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunkts paredz obligātā administratīvā akta vai izdošanas izvēles (rīcības brīvību) administratīvā akta izdošanu.

[14.1] Juridiskajā doktrīnā atzīts, ka agrāk pieņemtajos Latvijas likumos ne vienmēr lietota tāda terminoloģija, no kuras uzreiz būtu skaidrs, vai iestādei ir vai nav piešķirta rīcības brīvība (*sk. Levits E. Ģenerālklauzulas un iestādes (tiesas) rīcības brīvība. Likums un Tiesības, 5.sēj., Nr.7 (Nr.47), 2003.g.jūlijs, 194.-205.lpp.*). Tas, vai tiesību normā ir lietota tipiskā obligāto seku forma – darbības vārds īstenības izteiksmes tagadnes trešās personas formā, parasti izriet no tiesību normas vārdiskās redakcijas (piemēram, „atceļ", „izdod", „pieņem lēmumu"). Taču dažreiz to var izsecināt vienīgi no tiesību normas jēgas (sk. *Wolff/Bachof/Stober. Verwaltungsrecht. Band 1, 11.Aufl., München: Beck, S. 457*) *(skat. Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 15.septembra sprieduma [11]punktu lietā SKA– 571/2008)*

Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunkts noteic, ka valsts civildienesta attiecības izbeidzas, ja ierēdnis ar iestādes vadītāja, iestādes vadītājs ar ministra, bet Valsts kancelejas direktors ar Ministru prezidenta lēmumu tiek atbrīvots

no ierēdņa amata sakarā ar to, ka viņš pārejošas darbnespējas dēļ nav pildījis amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas.

Satversmes tiesa 2003.gada 18.decembra sprieduma „Par Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „f" atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91., 101 un 108.pantam" 9.1.punktā piekrita Saeimas viedoklim, ka Valsts civildienesta mērķis ir noteikt profesionāla, politiski neitrāla valsts civildienesta tiesisko statusu, kas nodrošinātu tiesisku, stabilu un atklātu valsts pārvaldes darbību. Apstrīdētā norma ir paredzēta profesionāla valsts civildienesta un tās darbības sekmēšanai, tādējādi nodrošinot ne tikai labas pārvaldības principu, bet arī aizsargājot Satversmes 116.pantā ietverto demokrātisko valsts iekārtu un sabiedrības sociālo labklājību. Minētā sprieduma 9.2. punktā secināts, ka [..] civildienesta nodrošināšana citstarp ietver arī jautājumus par: pirmkārt, dienesta attiecību izbeigšanu un karjeras plānošanu, otrkārt, civildienesta profesionālo kompetenci, treškārt, ierēdņu pastāvīgas tālākkvalificēšanās nodrošināšanu un rotāciju. Apstrīdētā norma ir viens no līdzekļiem šo jautājumu risināšanai, jo ļauj iestādes vadītājam iepriekš noskaidrot, vai pensijas vecumu sasniegušo ierēdni var aizstāt cits kandidāts un vai šā kandidāta sagatavošanai būs nepieciešami papildu finanšu līdzekļi. Līdz ar to likumdevēja izraudzītie līdzekļi kopumā ir piemēroti apstrīdētās normas mērķa sasniegšanai. Savukārt 9.4 punktā norādīts, ka [..] apstrīdēto normu nevar vērtēt kā vispārēju ar vecumu saistītu ierobežojumu, jo tā dod iestādei iespēju izvērtēt katru pensijas vecumu sasniegušu ierēdni un izlemt, vai ir nepieciešams un iespējams turpināt ar viņu civildienesta attiecības. [..] Tādējādi šī norma pieļauj, ka iestādes vadītājs, lemjot par pensijas vecumu sasnieguša ierēdņa atbrīvošanu no amata, atsevišķos gadījumos var būt subjektīvs un/vai neobjektīvs.

[14.2] Pamatojoties uz Satversmes tiesa 2003.gada 18.decembra spriedumā norādīto, tiesa, piemērojot analoģijas principu, secina, ka Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punktā noteiktie gadījumi, kad valsts civildienesta attiecības izbeidzas, ir likumdevēja izraudzītie līdzekļi jautājuma risināšanai par dienesta attiecību izbeigšanu. Tādējādi tiesa secina, ka Valsts civildienesta likumā noteiktie dienesta attiecību izbeigšanas pamatu mērķi ir novērst traucējumus tiesiskai, stabilai, efektīvai valsts pārvaldes darbībai. Līdz ar to Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunktā noteiktie nosacījumi ļauj iestādes vadītājam iepriekš noskaidrojot, vai šo ierēdni var aizstāt cits kandidāts un vai šā kandidāta sagatavošanai būs nepieciešami papildu finanšu līdzekļi, pieņemt rīcības brīvības administratīvo aktu. Proti, minētā tiesību norma dod iestādei iespēju izvērtēt katru ierēdni individuāli, kas nav pildījis

amata pienākumus ilgāk par četriem mēnešiem pēc kārtas, un izlemt, vai šis ierēdnis ir nepieciešams iestādei un vai ir iespējams turpināt ar viņu civildienesta attiecības.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta „h" apakšpunkts paredz izdošanas izvēles (rīcības brīvību) administratīvā akta izdošanu. Līdz ar to, secināms, ka ministrijai pieņemot Lēmumu par valsts civildienesta attiecību izbeigšanu ar pieteicēju bija jāveic lietderības apsvērumi.

[15] APL 65.panta otrā daļa paredz, ja piemērojamā tiesību norma ļauj iestādei izlemt, vai administratīvo aktu izdot vai neizdot, bet izdošanas gadījumā nosaka konkrētu tā saturu (izdošanas izvēles administratīvais akts), iestāde apsver izdošanas lietderību. Tātad izvēles administratīvā akta izdošanas gadījumā iestādei ir rīcības brīvība administratīvā akta izdošanā, t.i., tā var šādu aktu neizdot, ja tas nav lietderīgi.

APL 66.panta pirmā daļa noteic, ka apsverot administratīvā akta izdošanas vai tā satura lietderību (65.pants), iestāde lemj: 1) par administratīvā akta nepieciešamību, lai sasniegtu tiesisku (leģitīmu) mērķi; 2) par administratīvā akta piemērotību attiecīgā mērķa sasniegšanai; 3) par administratīvā akta vajadzību, tas ir, par to, vai šo mērķi nav iespējams sasniegt ar līdzekļiem, kuri mazāk ierobežo administratīvā procesa dalībnieku tiesības vai tiesiskās intereses; 4) par administratīvā akta atbilstību, salīdzinot privātpersonas tiesību aizskārumu un sabiedrības interešu ieguvumu un ņemot vērā, ka privātpersonas tiesību būtisku ierobežošanu var attaisnot tikai ievērojams sabiedrības ieguvums.

Parasti rīcības brīvības jeb apsvērumu objektīvās robežas nosaka pamattiesības un pārvaldes principi – nepieciešamība, piemērotība un samērīgums (*sk. F.J.Paine. Vācijas vispārīgas administratīvas tiesības. 4.pārstr.izd. Vācijas Administratīvā procesa likums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2002., 63.lpp.*).

Judikatūrā atzīts, ja lietderības apsvērumi netiek ietverti iestādes lēmumā un lēmums nav acīmredzami nesamērīgs, ir iespējams, ka iestāde šādus apsvērumus ir izdarījusi, bet nav atspoguļojusi tos rakstveida lēmumā. Šāds pārkāpums ir uzskatāms par formālu pārkāpumu, kura dēļ administratīvais akts nav atceļams. Savukārt, ja šādu apsvērumu neizdarīšana vai nepareiza izdarīšana ir novedusi pie administratīvā akta prettiesiskuma pēc būtības, administratīvais akts ir atceļams *(Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 10.februāra sprieduma [15]punkts lietā Nr. SKA-114/2009*)

Citiem vārdiem, apstāklis, ka lēmumā tieši nav norādīti lietderības apsvērumi, pats par sevi nenozīmē, ka iestāde tādus nav izdarījusi. Tomēr iestādei jebkurā gadījumā jāspēj konkrētā lēmuma apsvērumus atklāt (formulēt) *(Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.maija spriedums lietā Nr. SKA-177).*

[16] Tiesa vērtē, vai atbildētājs ir veicis lietderības apsvērumi pieņemot administratīvo aktu par valsts civildienesta attiecību izbeigšanu ar pieteicēju.

[16.1] Lēmumā ministrija norādīja, ka pēc 2009.gada decembra veiktās nodarbināto skaita samazināšanas dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecībā ir kritiski maz strādājošo, lai kvalitatīvi veiktu normatīvajos aktos iestādei deleģētos uzdevumus. */mežniecība/* ir otra lielākā mežniecība Ziemeļkurzemes virsmežniecībā ar ļoti ievērojamu darba apjomu, tāpēc ilgstoša dienesta pienākumu nepildīšana rada draudus mežsaimniecības kompetencē esošo uzdevumu pilnvērtīgai izpildei un vienlaikus ievērojami palielina citu kolēģu darba apjomu.

Ministrijas ieskatā pieteicējs negodprātīgi izmantojis pārejošās darbnespējas laiku, dodoties medībās 2009.gada 15.decembrī.

Ministrija uzskata, ka pieteicējs kārtojot mežziņu profesionālo pārbaudes nav pildījis savus mežziņa amata pienākumus, jo testa kārtošana notika ārpus ikdienas mežziņu amata pienākumu pildīšanas un tā nav paredzēta dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/* mežziņa amata apraksta dienesta pamatpienākumos.

[16.2] Atbilstoši APL 250.panta otrajai daļai tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā.

[16.2.1] Izvērtējot Rīkojuma un Lēmuma saturu, tiesa konstatē, ka Rīkojumā lietderības apsvērumu nav vispār, savukārt Lēmumā tie ir nepilnīgi.

Tādējādi, izvērtējot Lēmumā ietvertos ministrijas apsvērumus, tiesa atzīst, ka tie ir nepietiekami un pārāk vispārīgi, lai ar tiem pamatotu objektīvu nepieciešamību izdot Lēmumu par pieteicēja atbrīvošanu no dienesta. Tiesas ieskatā Lēmumā par pieteicēja atbrīvošanu no dienesta lietderības apsvērumi ietverti vispārīgā formā un nav individualizēti attiecībā uz pieteicēju.

[16.2.2] Kā jau iepriekš tiesa secina, ka Valsts civildienesta dienesta likumā noteiktie dienesta attiecību izbeigšanas pamatu mērķi ir novērst traucējumus tiesiskai, stabilai, efektīvai valsts pārvaldes darbībai *(skat. [14.2]punktu).*

Līdz ar to konkrētajā gadījumā pirms pieņemt Lēmumu par pieteicēja atbrīvošanu no dienesta, iestādes vadītājam – dienesta ģenerāldirektoram bija jānoskaidro, vai pieteicējs ir nepieciešams dienestam, vai ir iespējams turpināt ar viņu civildienesta attiecības, vai pieteicēju pilnvērtīgi var aizstāt cits kandidāts uz šo amata vietu un vai šā kandidāta sagatavošanai būs nepieciešami papildu finanšu līdzekļi. Savukārt, ministrijai, kā dienesta augstākajai iestādei, pieņemot Lēmumu bija jāpārbauda, vai dienests ir veicis šādus lietderības apsvērumus un tie ir pamatoti, t.i., atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem.

Papildus minētajam, jāņem vērā tas apstāklis, ka valsts regulāri veic ierēdņu apmācību un iegulda ierēdņu profesionālajā kvalifikācijā valsts budžeta līdzekļus, kā arī to, ka pieteicējs ilgstoši strādājot */mežniecība/* perfekti pārzināja konkrētās mežniecības specifiku, piemēram, medību platības, kuras iespējams cits kandidāts var nezināt, kas gala rezultātā prasītu papildus apmācību, laiku un papildu finanšu līdzekļus no iestādes..

Kā arī jāņem vērā, ka pirms Lēmuma pieņemšanas 2010.gada 29.martā pieteicējam pārejoša darbnespēja izbeidzās *(lietas 82.lapa),* pieteicējs atzīts par darbaspējīgu un varēja turpināt pildīt amata pienākumus, tādējādi nodrošinot dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/* noteikto uzdevumu izpildi.

Tiesas ieskatā, ministrijas apsvērumiem, ka veiktās dienesta restrukturizācijas dēļ Ziemeļkurzemes virsmežniecībā ir kritiski maz strādājošo, tāpēc bija jāizbeidz ar pieteicēju dienesta attiecības, ir formāls raksturs, kas nav attiecināms tieši uz pieteicēju. Tiesas ieskatā jautājums par ierēdņu skaitu konkrētajā virsmežniecībā (mežsaimniecību) ir attiecināms uz veikto dienesta optimizācijas pasākumu lietderību, pieņemot lietderīgāko lēmumu par ierēdņu skaitu */mežniecība/* valsts funkciju nodrošināšanai. Turklāt ar pieteicēju nav izbeigtas dienesta attiecības veikto optimizācijas pasākumu rezultātā, bet gan pieteicēja pārejošas darbnespējas dēļ.

Savukārt ministrijas apgalvojums, ka pieteicēja ilgstoša dienesta pienākumu nepildīšana rada draudus mežsaimniecības kompetencē esošo uzdevumu pilnvērtīgai izpildei un vienlaikus ievērojami palielina citu kolēģu darba apjomu, ir kritiski vērtējams, jo lietā nav pierādījumi, kas apliecinātu minēto. Bez tam šāds apgalvojums ir pretrunā ar tiesas sēdē liecinieku sniegtajām liecībā *(skat. [8] punktu)*, no kurām kopumā izriet, ka nekādi darbi nav kavēti pieteicēja pārejošas darbnespējas dēļ, pieteicējs rūpējās, lai visi darbi būtu padarīti, ne tikai laicīgi, bet arī kvalitatīvi. Minēto faktu apliecināja arī dienests sniegtajos tiesai paskaidrojuma [3]punktā *(lietas 34.lapas otrā puse),* norādot, ka pieteicēja rīcība – risināt darba jautājumus ārpus darba laika,

t.i., darbnespējas laikā, ir vairāk balstījusies uz pieteicēja labas gribas izpausmi, jo tas nav obligāts pienākums, kas ietilptu ierēdņa amata pienākumos.

[16.2.3] Ministrijas iebildumi, ka pieteicējs negodprātīgi izmantojis pārejošās darbnespējas laiku, tiesas ieskatā, ir nepietiekošs pamats, lai izbeigtu attiecības ar pieteicēju, jo, kā jau iepriekš tiesa norādīja, lietā nav informācijas par to, ka Darba nespējas lapas būtu apstrīdētas likuma noteiktajā kārtībā un tās bija atzītas par spēkā neesošām. Tādējādi, tiesai nav pamata apšaubīt norādīto informāciju minētajās [10.2]punktā Darba nespējas lapās par pieteicēja pārejošo darbnespēju *(skat. [13.2]punktu)*, turklāt, kā paskaidroja liecinieki, pieteicējs pildīja savus amata pienākumus darbnespējas laikā arī medību jomā, kas citstarp ir saistītas ar medībām.

[16.2.4] Vienlaikus tiesa norāda, ka mežziņu profesionālo pārbaude iespējams arī nav iekļauta dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/* mežziņa amata apraksta dienesta pamatpienākumos, taču ierēdņa darbības novērtējums, kas tiek ņemts vērā pieņemot lēmumu par ierēdņa atbilstību ieņemamam amatam, pārcelšanu amatā, kvalifikācijas pakāpes piešķiršanai, ir noteikts Valsts civildienesta likuma 35.pantā, kā obligāts pienākums, kuru jāveic ne retāk kā reizi divos gados. Līdz ar to secināms, ka novērtējuma pildīšana (testa kārtošana vai arī cita veida ierēdņa darbības pārbaude) ietilpst ierēdņa vispārīgos pienākumos, turklāt ierēdnim ir pienākums pildīt tiesiskus rīkojumus vai uzdevumus.

[16.3] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs atbrīvots no dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/* nepamatoti, līdz ar to Lēmums ir atceļams no tā pieņemšanas dienas, pieteicējs ir atjaunojams dienestā un atbildētājam uzliekams pienākums atlīdzināt pieteicējam samaksu par darba piespiedu kavējumu vidējās izpeļņas apmērā par laiku no 2010.gada 22.marta līdz laikam, kad pieteicējs tiks atjaunots dienestā.

[16.4] Pieteicējs lūdza tiesu atjaunot viņu Valsts meža dienesta Ziemeļkurzemes virsmežniecības */mežniecība/ /amats/*.

Lai nodrošinātu labu pārvaldību, it sevišķi civildienesta uzdevumu efektīvu izpildi un sabiedrības uzticību civildienestam, kā arī veicinātu ierēdņa kvalifikācijas izaugsmi, Valsts civildienesta likuma normas *(37.pants)* paredz pārcelt ierēdni jebkurā citā ierēdņa amatā uz noteiktu vai nenoteiktu laiku tajā pašā vai citā iestādē.

Ņemot vērā to, ka konkrētajā gadījumā dienesta un ministrijas pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka mežniecībā šobrīd nav vakantas vietas, līdz ar to, tiesas ieskatā, pieteicējs ir atjaunojams civildienestā, savukārt pieteicēja ieņemamā amata vietu ir

jānoteic Valsts meža dienestam, atbilstoši pieteicēja piemērotībai *(izglītība, akadēmiskā kvalifikācija, profesionālās prasmes)* darbam civildienestā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.–251., 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt Z.P. pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošana, ar kuru pieteicējs tiktu atjaunots Valsts meža dienestā.

Atcelt no tā pieņemšanas dienas Zemkopības ministrijas 2010.gada 20.aprīļa lēmumu Nr.7.1-2/6/2010/2055/2.

Uzlikt par pienākumu Valsts meža dienestam 30 dienu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā atjaunot *Z.P.* civildienestā, kas atbilst *Z.P.* izglītībai, akadēmiskajai kvalifikācijai, profesionālajām prasmēm.

Uzdot Valsts meža dienestam izmaksāt *Z.P.* samaksu par darba piespiedu kavējumu viņa vidējās izpeļņas apmērā par laiku no 2010.gada 22.marta līdz atjaunošanas dienestā dienai.

Piespriest no Latvijas Republikas par labu *Z.P.* valsts nodevu Ls 20 (divdesmit latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) A. Kudrēviča

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesas
tiesnese _____A.Kudrēviča
Liepājā, 2010.gada 4.augustā